

[Svend Nielsen.]

ligt at komme nogen Vej med Bekæmpelsen, fordi den første Bekæmpelse, den kommunale Bekæmpelse, efter Loven skulde tilrettelægges paa en saadan Maade, at det kunde koste Kommunen en hel Del Penge, uden at man dog kom nogen Vej. Det har været Grunden til, at man ikke har brugt Loven saa meget hidtil. Derfor er jeg glad ved det nye Lovforslag, som den højtærede Minister her har fremsat; jeg kunde ønske, at han havde taget endnu fastere i denne Sag, at han havde taget endnu mere Hensyn til de Ønsker, vi fra Udvalgets Side i Fjor fremsatte; men jeg glæder mig dog over, at den højtærede Minister er gaaet saa langt. Jeg forbyvses over, at det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen nu har saa mange Betænkkeligheder. Jeg husker fra Udvalgsarbejdet i Fjor, at det ærede Medlem ikke just var det af Udvalgets Medlemmer, der var mest begejstret for Lovforslaget; men vi naaede dog saa vidt, at vi kunde samles i Enighed om en Betænkning, og det ærede Medlem tog ikke i mindste Maade Afstand fra denne Betænkning, som dog var adskilligt mere omfattende end det Lovforslag, vi her staar overfor. Og naar det ærede Medlem vil undskylde Raagerne og siger, at de er kun en Slags Sanitetstroppe, de tager kun Larver og den Slags Ting — jeg ved ikke, om det ærede Medlem gik saa vidt som til at sige, at de ikke gør videre Skade paa Afgrøderne, men hans Udtalelser tenderede alligevel noget i den Retning —, maa jeg hævde, at dette er afgjort urigtigt, for Raagerne tager ikke blot Larver, men en Mængde friske og gode Planter, som kunde vokse op og give en god Afgrøde. Disse Udtalelser om, at Raagerne gør mere Gavn end Skade og er en Slags Sanitetstroppe, er af den Slags Udtalelser, som man kunde vente at høre fremsat af et Jagtselskab, der havde været paa Raagejagt og havde faaet sig lejret paa en lun Plads i Skoven eller paa en Grøftkant, havde faaet Frokostpakkerne frem og havde faaet sig et tilstrækkeligt Antal danske Dramme; saa kommer man til at se det hele i en mere velvillig Stemning. Men jeg synes, at det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen burde forskaane os for saadanne Udtalelser, for de hører ikke hjemme uden under saadanne Omstændigheder, som jeg nævnte, naar vedkommende er kommet i godt Humør.

Hækkerup: Overfor den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen vil jeg sige, at jeg har ikke krævet indført i Loven den Bestemmelse, at Raagejerne skulde være

pligtige at yde Erstatning, men jeg har henledet Landbrugsministerens Opmærksomhed paa den Betænkning, som Udvalget i Fjor afgav, og som det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen var med til at afgive. I denne Betænkning er der optrykt eller i alt Fald refereret en Henvendelse fra De samvirkende danske Landboforeninger, hvor de slutter sig til Professor Boas i Kravet om, at der i visse Tilfælde skal ydes Erstatning af Raagejerne for den Skade, Raagerne forvolder. Det er altsaa ikke mig, der har fremsat Tanken om en saadan Erstatning, men De samvirkende danske Landboforeninger, og dem antager jeg dog, at den højtærede Landbrugsminister har noget Kendskab til og vil tage noget Hensyn til.

Det, jeg tilsigter ved de Ændringer, jeg ønsker foretaget i Loven, er at faa skabt en Lov, hvorefter Forholdene bliver saaledes, at Raagejerne bliver interesseret i at holde deres Raagebestand indenfor rimelige Grænser, saa at Raagerne ikke gør Skade. Det er i den Retning, jeg mener, at Lovgivningsbestrelserne bør gaa, og først naar vi faar gennemført en Lov, som fremmer dette Formaal, kan vi sige, at vi har faaet en tilfredsstillende Ordning af Spørgsmaalet. Heller ikke jeg ønsker, at Raagerne skal fuldstændig forsvinde af det danske Fugleliv, det udtalte jeg allerede i min første Tale. Jeg maa ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen sagde, naar han overfor det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen udtalte, at den Omstændighed, at Amterne hidtil kun i ringe Grad har benyttet Adgangen til at bekæmpe Raagerne, ikke kunde bevise, at der ikke trænges til en Bekæmpelse af dem. Forholdet er det, at Raageplagen hidtil kun er optraadt i enkelte Egne, medens store Dele af Landet har været forskaanet for den, og naar man selv er forskaanet for en saadan Plage, tager man ikke andres Klager over den saa alvorligt. Jeg er ogsaa ganske uenig med det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, naar han synes at mene, at de private skal have Lov til som Forretning eller for deres Fornøjelse at holde Raagekolonier, og at Omkostningerne ved den Skade, disse forvolder, skal det offentlige betale. Det er dog, synes jeg, at ville lade de private i for høj Grad lukrere paa det offentliges Bekostning. Jeg vilde gerne have, at Loven blev formet saaledes, at der kom mere Mening i Forholdene, og at de, der vil gøre sig en Fornøjelse eller en Forretning af at holde Raager, ogsaa i nogen Grad kom til at føle Ulemperne derved, kom til at betale, hvad Fornøjelsen koster.